

ἀπαρνίσκω Θήρ. ἀπαρνίσκον Σάμ.
 Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρνίσκω.
 Ἀπαρνείμαι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
 Μὴ σκιάζεσαι, πουλλάκι μου, κ' ἐγὼ δὲ σ' ἀπαρνίσκω
 Θήρ.
ἀπαρνότερος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)
 Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄπαρνος.
 Ὁ ἀρνούμενος τὴν ἐνοχλήν του καὶ ὀρκιζόμενος ὅτι
 εἶναι ἀθῶος: Παροιμ. φρ. Κλέφτες κὶ ἀπαρνότερος.
 ***ἀπάρον** τό, ἀπάρε Τσακων.
 Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄρον = τὸ φυτὸν
 δρακόντιον.
 Τὸ πρᾶσον.
ἀπαρος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. παρᾱς.
 Ὁ στερούμενος χρημάτων, ἀχρήματος. Συνών. ἀδέ-
 καρος, ἀναπαράδιδάρις, ἀνάργυρος, ἀπένταρος,
 ἀφραγκος, ἄψιλος.
ἀπαρρωσιῶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
 Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρρωσιῶ.
 Παύω νὰ εἶμαι ἄρρωστος, ἀναρρωνύω ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
 Ἀρρωστον ἐπερρώστεσεν κὶ ἄλλεν καλὴν ἐπῆρεν.
 Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναλαβαίνω 2.
ἀπαρτία ἡ, λόγ. σύνηθ.
 Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπαρτία.
 Ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς προσώπων πρὸς λήψιν ἐγκύ-
 ρων ἀποφάσεων ἐν συνεδρίᾳ νομικοῦ προσώπου δημοσίου
 ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου: Δὲν ἦταν ἀπαρτία 'ς τὴν συνεδρίασι.
 Ἡ κυβέρνησις ἔχει τὴν ἀπαρτία (τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν
 βουλευτῶν).
ἀπαρτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
 ἀπαρτους βόρ. ἰδιώμ.
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παρτιός <παίρων.
 Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.
 1) Ὁ μὴ ληφθεὶς, ὁ μὴ παραληφθεὶς κοιν. καὶ Πόντ.
 (Τραπ.): Ἀπαρτὴ ἔχει τὴν προῖκα Χίος. Ἐχει τὸ δικαίωμα
 ἀπαρτο (τὸ συμφωνηθὲν μερίδιον ἐκ τῶν κουκουλλίων,
 ὅταν χορηγήσῃ τὸν κουκουλλόσπορον) Εὐβ. (Κονίστρ.)
 Ἀπαρτα ἔχει τ' ἀρνιά (δὲν παρέλαβεν ἀκόμη τ' ἀγορασθέντα
 ἀρνιά) Χίος. β) Ὁ μὴ ἀγορασθεὶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
 Μὰ ὄρασές το πρὸς τὸ μουλάρι; — Ἀπαρτο τό 'χ' ἀκόμα.
 Συνών. ἀγόραστος. γ) Ὁ μὴ πωληθεὶς Σύμ.: Σφογ-
 γάριν ἀπαρτον. Συνών. ἀπούλητος. δ) Ἐκεῖνος ποῦ
 δὲν ἔχει ἀκόμη στεφανωθῆ, ἐπὶ κόρης Πελοπν. (Τριφυλ.):
 Τὴν ἔχει ἀπαρτὴ τὴ νύφη. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ,
 ἀκυρίευτος, ἀπόρθητος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀπαρτο
 κάστρο (κυριολ. καὶ μεταφ. πολλαχοῦ ἐπὶ τῆς μὴ διακο-
 ρευθείσης κόρης) σύνηθ. || Ποιήμ.
 Εἰς τοῦ Τυρταίου τὰ ὀλάρφανα παιδιὰ καὶ τοῦ Πινδάρου
 ἄφησε τ' ἀπαρτο σπαθί, τοῦ τραγουδιοῦ τὴ φλόγα
 ITυπάλδ. Ὡδὴ εἰς Πατρ. Γρηγόρ. 6
 Βουνὰ τῶν ξένων τόπων σκοτεινά,
 ποῦ γλυκοχαιρετίζεστε μὲ τ' ἄστρα,
 κρυφτὰ 'ς τὴν καταχνιὰ παντοτινά,
 ἄσωστα, ἀπάτητα, ἀπαρτα σὰν κάστρα
 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 105. Συνών. ἀπάτητος B 1.
 3) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν περιεκόπη διὰ νὰ προσαρ-
 μοσθῇ καλύτερον προσαρπτόμενος ἐπὶ μέρους ἐνδύματος
 κοιν.: Ἀπαρτος γιακᾶς - ἀπαρτο μανίκι.

ἀπαρχάρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.)
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παρχαρευτός
 <παρχαρεύω.
 Ὁ μὴ διελθὼν τὸ θέρος εἰς παρχάρι (θερινὴν δια-
 μονὴν ἢ νομήν), ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ποιμνίων.
ἄπας ἐπιφών. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄπ καὶ τοῦ μορίου ἄς.
 1) Ἐκφράζει παρακίνησιν, προτροπὴν καὶ ἰσοδυναμεῖ
 πρὸς τὸ ἄς: Ἀπας ἔρται (ἔρθη) Κερασ. Ἀπας ἐν' ὅπως λές
 Κοτύωρ. Ἀπας λέη, ἐσὺ τ' ἐσὼν 'ντράνα (ἐσὺ κοίταζε τὴ
 δουλειά σου) Οἶν. 2) Μετὰ ἱστορικῶν χρόν. ὀριστ. ἐκφρά-
 ζει πρᾶξιν δυναμένην νὰ ἔχῃ συντελεσθῇ εἰς τὸ παρελθόν:
 Ἀπας ἐποίκ' ἀτο - εἶπ' ἀτο Κοτύωρ.
ἀπάσβεστο τό, Παξ. — Κθεοτόκ. Καραβέλ. 40 ἀπά-
 σβιστον Σάμ.
 Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀσβέστι.
 Θρύμμα ἀμμοκονιάματος πῖπτον ἐκ τοίχου ἐνθ' ἄν.:
 Ἀπὸ τὸ μπουκκάρισμα ἐπέσανε ἓνα σωρὸ ἀπάσβεστα (μπουκ-
 κάρισμα = ἡ δι' ἀμμοκονιάματος ἰσοπέδωσις τοῦ τοίχου)
 Παξ. Ἀπὸ τὴ νότια τὴ βολλὴ ἐπέσανε τ' ἀπάσβεστα αὐτόθ.
 Στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ κάποιον ποντίκι ἐπερπάτησε κάνοντας
 νὰ κυλίσῃ ἓνα ἀπάσβεστο Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν.
***ἀπασβεστῶνω**, ἀποσβεστῶνω Κάσ. *ποσβεστῶνω
 Κύπρ.
 Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀσβεστῶνω.
 Μετβ. κάμνω τι σκληρὸν ὥς ἡ ἄσβεστος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
 Θωρεῖς ἐκεῖνον τὸ νεκρὸ τὸν ἀποσβεστωμένον
 ὅπου φορεῖ 'ς τὴν κεφαλὴ ἀγκάθινο στεφάνι;
 Κάσ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι σκληρὸς Κύπρ.: Ἐποσβεστῶσασι
 τὰ ροῦχα (ἐσκληρύνθησαν ἐκ τοῦ ρύπου ἢ τῆς κακῆς
 πλύσεως).
ἀπασκόλιον τό, Κύπρ. *ποσκόλιον Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ ρ. ἀπασκολῶ.
 Ἀπασκόλησις: Μὲ τὸ ποσκόλιον του ἄφηκεν τὰ βούδκια
 τὸ' ἐπῆαν τὸ' ἐζημῶσαν.
ἀπασκολῶ λόγ. πολλαχ. ἀπασκολᾶω Εὐβ. (Πλατα-
 νιστ.) ἀποσκολῶ Εὐβ. (Πλατανιστ.) *ποσκολειῶ Κύπρ.
 *ποσκολίζω Κύπρ. Μέσ. *ποσκολιεύμαι Κύπρ. *ποσκολί-
 ζομαι Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπασχολῶ.
 1) Ἀπασχολῶ τινα λόγ. πολλαχ.: Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἢ
 ἡ δουλειὰ μ' ἀπασκόλησε πολὺ πολλαχ. Ποσκόλησέ τον ὥσπου
 νὰ 'ρτω Κύπρ. Ἐποσκολίστηκα τὸ' ἐπῆαν τὰ βούδκια τὸ' ἐζη-
 μῶσαν αὐτόθ. || Φρ. Ποσκολῶ τὴν ὥρα μου (χάνω τὸν
 καιρὸ μου) αὐτόθ. 2) Κωλύω, ἐμποδίζω τινα πολλαχ.:
 Μ' ἀπασκόλησε ἀπ' τὴ δουλειά μου πολλαχ. Μὴ ἀπασκολήσης
 τὸ παιδί ἀπ' τὸ σκολειὸ Πλατανιστ. Δὲ μ' ἄφησε νὰ κάμω
 τὴ δουλειά μου ὁ ἀγέρας, μ' ἀπασκόλησε αὐτόθ. Μὲν τὸν
 ποσκολῆς, ἄφησ' τον νὰ τελειώσῃ τὴν δουλειάν του Κύπρ.
 Συνών. μπόδίζω.
ἀπασπάλιστος ἐπίθ. πολλαχ.
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασπαλιστός
 <πασπαλίζω.
 1) Ὁ μὴ πασπαλισθεὶς, ἄπαστος. 2) Ὁ μὴ ρυπαι-
 νόμενος δι' ἀλεύρου: Μέσ' 'ς τὸ μύλο βρίσκεται κὶ ἀπασπά-
 λιστος εἶναι.
ἀπασπάλωτος ἐπίθ. Λευκ. — ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ.
 τεμπέλη 59 ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 241 ἀπασπάλωτους Θράκ.
 (Αἰν.)

